

A hazugság, mint létbontás

Article URL
www.asztrologia.ro/

Author
Dénes Mária

Published: January 23, 2020, 3:47 pm

Asztrológiaiailag általában a Merkúrhoz, valamint a Jupiterhez szokták sorolni a hazugságot. Mint elsődleges besorolás talán, de ha alaposabban megvizsgáljuk, kiderül, hogy a hazugság olyan, a látezés ellenében támasztott rombolás tartalom és tevékenység, amely érinti a társas asztrológiai alapelveit is. Ha csak a bolygók szintjén vesszük sorba a hazugság kétféle alakzatait, elmondhatjuk, hogy a Napnál megjelenik, mint hamis, összezavart tudat, vagy öntudat, a Holdnál megjelenik, mint a ki nem tisztított érzelmek miatti töves és torz társasok, térfelüldések. A Merkúr, mint töves kévetkeztetések, mint a gondolkodás logikai kisiklásai. A Vénusz, mint boldogság-képek, jótételek, amelyeknek semmilyen kapcsolatban nem állnak egy igazán kiegyensúlyozott lélettel. A Marsnál megjelenik, mint erűszak, a Jupiternél megjelenik, mint hamis moralitás, az igazság elkenése, elfolyás-társa, odessé, cukrossá tetele. A Szaturnusz, mint félfelelősség, hazug elkételek, az Uránusz, mint korrumpáló, a Neptunusz, mint hazug szeretet, a Plútónál, mint: erűszakba állt, hatalmi eszközökkel alátámasztott, érzelmeket, értelmet, tudatot, embert és kézzel fogható alátámasztás, az Igazság nevében fellépő hazugság-rendszer, elnyomás és kizsákmányolás.

A hazugság, tehát olyan módon gyökerezik, metafizikai eredetét tekintve, hogy mintegy betolakszik a létmegnyilvánulásokat hordozó lételemek körébe is, és ott kifejti a maga mérgező, bomlasztó, a valóságot lőnyegtelenné, értelmetlenné, szeretetlenné tevő hatásait.

A metafizika a legveszélyesebbnek a hazugságot tartja, mert ismeri ezt az előbb felvázolt jelenséget, miszerint a hazugság a lételemek szintjén hat és azt mindenki tudja, hogy ha az alapokkal baj van, akkor minden mással baj van, mert az egész az alapok tartják fenn.

Azt, hogy a hazugságnak van egy ilyen tulajdonsága, hogy a fundamentumot, az alapot támadja meg, akár ki nem mondott módon, de mindenki tudja. Például egy olyan emberről, aki hazudik kisebb-nagyobb dolgokban, nem azt mondják, hogy az, aki hazudik kisebb-nagyobb dolgokban, hanem azt, hogy az egy hazug ember. Ha bármit mond, egyből az a kérdés, hogy a hallgatásban, hogy nem-e egy jobb hazugsággal áll szemben. Szokták mondani az ilyen emberről, hogy vigyáznunk kell, mert amikor kárhoz, akkor is hazudik. Humoros, de van benne valami, mert bizonyos, rejtegetett szándékoktól vezetett ember tehet fel olyan kérdéseket, amire nem is igazán akar választ kapni, hisz a kérdésfeltevést csak figyelemelterelési mozzanatként alkalmazta. A kérdésekben rejlt hazudozási lehetőség sokkal nagyobb, mint ahogy az ember feltelesen gondolja. Általában mindenkinek úgy tűnik, hogy csak áll-társok szintjén lehet hazudni, a kérdésben kevésbé. Azonban gondoljunk csak arra, hogy lehet olyan kérdéseket konstruálni és aktualizálni, amelyek

megvélaszolásának igen nagy fontosságot tulajdonoztanak, azonban ha az ember jobban megvizsgálja, kiderül, hogy a kördecs alapjában nincs is semmi lényeges megtudnivaló. Az egész inkább egy manipuláció volt, mintsem, hogy már magát a kördécs feltevésében bármilyen vélasz is érdekelte volna. Ilyesmit lehet alkalmazni tudatosan, például új megmanipulációt, előfordulhat azonban az egyéni életben is, még hozzá sok esetben úgy, hogy mindez nem tudatos.

A hazugság sokkal mályebb, minthogy csupán a valóság vagy annak egy részletére tett hamis kijelentésként foghassuk fel. A hazugság a létalapoknál van az embernek kitartás metafizikai elemlyélésre van szükség, hogy leleplezze, átvilágítsa az alapokban rejlő hazugságokat. Elsősorban, saját magában, mert ha van valami, ami biztos ebben az egész létezésben, akkor az is biztos, hogy a hazugság leleplezését az embernek saját szemelyén, lényén, életén, sorsán kell kezdenie.

Ehhez kell értelem, lélet, tudás, tájékozódás, átvizsgáló, komolyság, ászinteség, de mindezek előtt kell az abból a belétsébe szírmazás elhatározás, hogy az ember nem akar tőbbet hazugságban, vagyis bomlásnak indult létben élni.

Hamvas Béla Szabó Lajos nyomán ért a hazugság-erőszak-kizákmányolás hármas együtteséről, vagyis, ahol az egyik felmerül, ott gondolni kell a másik kettőre is, mert ez a három mindig együt jelentkezik.

Ennek a metafizikai tényismeretnek a hiányában ma nagyon intenzív-ven tárgyalják, többek között a családon belüli erőszak problémáját az megoldásokat keresnek ennek kiküszöbölésére. Ahol erőszak van, ott van a hazugság is, az ott van a kizákmányolás is. A család alapjában, anyában valahol ott vannak a tudattalanba fojtott, lehazudott érzelmek, a ki nem tisztított szexualitás, már a kapcsolat lelejárás szírmazás, állandán főlretolt, elhanyagolt, meg nem vizsgáló problémák, elintézetlen kördécs.

Ahol hazugság van, ott van az erőszak az a kizákmányolás is, de úgy, hogy a hazugság az, ami a primór, az amint ez megjelenik, vele együt megjelenik az indokolatlan vagy hazug mádon megindokolt agresszió az a főle magatartás, amit ma mindenki olyan jól ismer, közelebbre-távolabbi: a más életén való állásdés, a kizákmányolás. Ez utóbbi kiegészítendő azzal, hogy az állásdés, kizákmányolás ember nemcsak másokon gyakorolja ezt a létnegatív megnyilvánulásait, hanem az elsősorban saját magán. Aztán gondolkozik esetleg később, hogy hogyan omolhatott ássze testileg, lelkileg, amikor minden lépése olyan ragyogó ásszerésggel ki volt szímtva. Társadalmi méretkérben: gondolkoznak azon, hogyan omolhatott ássze egy közzésség, amikor az alapvető kalkulások olyan nagy körtétekkel az más nagyob szakmai kompetenciával voltak lefektetve?

A hazugság létkorrupció.

A hazugság a létecsét bontja fel.

Azok a viták, amelyek a valóság, az igazság az a létecs körtékel folynak nem érvényesek akkor, ha nem veszik figyelembe a következőket. Az igazság az Egyetemes Létecshez, annak tisztaságához, alapvető rendeltésében állás értelméhez van köttve, olyan mádon, hogy tulajdonképpen egybe is esik a felsoroltakkal. Ami a létecs alapvető rendeltése, tisztasága, ugyanaz az érteleme az az igazság is. Ilyen van az ez az emberre is érvényes. Ez az igazság, mint személyes léttengely, vagy személyes centrum van jelen az emberben, az ha ettől valamilyen mádon eltávolodik, ez az igazsággtól, az értelemtel, az alapvető rendeltéstől, az igazsággtól való eltávolodást jelent az kezdődhet a hazudozás. A cölaltalan hazudozás. A fájradás, testet, lelket, szellemet, sorsot, ártmet, meghittéget, nyugalmat, értelmet, személyt felárlő hazudozás, amely arra jól, hogy valamit mentesen, de valójában nem ment semmit, mert amit menteni akar, az is hazugság. Tehát, az igazság, az előbb leírtak szerint olyan alapvető létecs, jobban mondva, a létecs alapjában levő olyan bázis, amelyet pótolni nem lehet. Másdos-tani sem lehet.

Lehet tehát bbfele módon megkülönböztetni, de ez nem jelenti azt, hogy sokféle igazság van. A megkülönböztetősi módok sokféle. Az igazság egy és egyetlen.

A valóság ellenben lehet sokféle, sokszínű, tiszta vagy korrupt, az igazságra helyezett vagy az igazságtól elszakított. A valóság májra a létezés megnyilvánulás-tesztje, arca, májra, lehet ilyen vagy olyan, legalábbis is egy tényleg. Valóságban a valóság egy valóság, ha az igazság alapjain áll, az igazság hatja át, mert az igazságban benne van az alapvető lételem, a lényeg, a rendeltetés, az ok, a cél, a lehetőség, a törvény, a szabadság, a szemely és a közlésség. Ha az ember eltávolodik az igazságtól, olyan valóságot kell fenntartania, amely egyre inkább valótlan, értelmetlen, lényegtelen. Ezt csak erőszakkal lehet. Persze, mivel a lételem alapja meríti az ember az erőt, és a lételem van az igazság is, az ember egyszerre távolodik el egy az igazságtól, mint az erőt adó lételem. Egy az erőt erőszakos, hazug, megtévesztési, családi stratégiákkal akarja megszerezni, de májra nem az erőt kapja meg, hanem azokat az eredményeket, amelyeket a közléssel megvalósítanak. Végül is nem erő, nem erővel rendelkező ember lesz, hanem olyan valaki, aki az erőt eredményeit, a megvalósítókat - a májra, a magán - kizárja. Más ember kizárja nyolcszáz mindenki számára, az inkább kizárja nyolcszáz májra nem annyira. Ha mégis valaki meg akarja érteni, olvassa el Hamvas Béla Mária Szótrájt, ahol utórhettelen metafizikai lételemmel és tudással alaposan ki van fejtve, hogy hogyan zárja ki az ember a saját tulajdonságait, képességeit, hogyan válik saját maga elleni parazittá.

Hogy miért nem lehetünk az egyetlen igazság alapjára helyezett valóságban, egy hazugságmentes életet, amelyben a cél, a rendeltetés, a lényeg, a tiszta lételem, az egyszéség, az értelem és a szeretet mind közvetlenül jelen vannak és thatják az embert? A mai ember eltávolodott a metafizikától. A metafizikától, nem mint egy tantól, hanem, mint tudatos életgyakorlattól. Hiányzik belőle az a márvadás tudás, amely az emberről, az életéről, a létezéséről és a tudásról kell megkérdezni. A tudás megvan, mint ahogy mindig is megvolt, de ha ez nincs személyesen elmélyülve és integrálva, a mindennapi életbe bevezetve, akkor eltávolodik az ember szeme előtt. Igazi metafizika, mint objektív tudás, nem is tud létezni, mert nem áll meg az objektívásban, hanem azon nyomban eltávolodik, de olyan érdekes, paradox módon, hogy nem a metafizikai tudás távolodik el valóságban, hanem a személy veszíti, téved el saját létezéséről. Egy van az, hogy a metafizikai tudás megvan, megvolt, meglesz. Nem kell ezt létezésnek az objektív fogalmával. Inkább egy kell feltenni a kérdés: hogy személyes vagy személytelen, realizált vagy realizálatlan? A metafizikai tudás, mint olyan mindig megvan, és ha a személy realizálja, akkor személyesen realizált tudásról beszélhetünk, ha nem, akkor realizálatlan, megvalósítás-talan személyről. Maga a tudás nem objektív, hanem ott van mindig, mint személyes hozzáférhető, lehetőség a megismerés, és a megismerés általi megvalósításra. Megvalósítás? Megvalósítás annyi, mint az a szellemi-metafizikai személyes életgyakorlat, hogy az ember saját magát az egyetlen lételemre helyezze, és személyesen közvetlenül egyáltalán létezésbe kerüljön az igazsággal, az értelemmel, az értékekkel és az erővel, a lényeggel, a tisztasággal, az lételemmel, a meggyőzővel, az ábrával, végül is, saját isteni eredetével. Igazság és a létezés nagyon szorosan kapcsolódnak. Nem is kapcsolat ez, hanem a közlést szellemi életnek egyáltalán. Az ember nagyon jól tudja, legalábbis lelke mélyén, hogy ahol az igazság el kezd homályosodni, azzal egyáltalán a létezés is kezd eltávolodni. Közvetlenül az igazságtalanodott valóság, ahol az ember mindenféle hazugságot erőszakosan alkalmazni kezd annak bizonyítására, hogy májra pedig a lételem. Ezt még valóságkutásnak is nevezheti. Még akkor is, ha létezés, mint embernek, májra nagyon közléssel van. Moralitásában, lételemében, szexualitásában, egyszéségében májra majdnem minden név a lételemről, a személyes centrumtól, a lételemről valóság

eltántorodás; kárvetkezményei gyátrik, de ezzel nem akar szembe nézni, hanem inkább hazudik valamilyen valósággot. Ebben a hazudott valóságban a l a s ezzel a hazudott valósággal táveszt meg másokat is.

Arra a filozofikus kérdésre, hogy mi az igazság, csak azt tudom válaszolni, amit eddig is ártam, hogy az igazság a létés alapja, értelme, rendeltése, rendje, lényege, erőforrása, tárványe, szabadsága. Itt megadtam egy sor fogalmat, amelyet csak akkor érthet meg valaki, ha személyesen elmélyül ezeknek a szavaknak a megértésében, használva a rendelkezésre álló legtisztább metafizikai részeket is. Nem éppen olyan bonyolult végső soron ezek megértése, mint ahogyan egyes széftegetők gondolják. Ha azt, mondjuk, hogy "észeretet", biztosan nem egy kárvetkezményi kárvetkezményre fog gondolni az ember, vagy egy nagyváros kárvetkezmény felrobbanás atombombjára, hanem valami olyanra, amely legalább távoli társ-társba hozható a szeretettel: odaadás, megértés, elfogadás, stb.

Azt mondjuk, hogy az embernek van egy lelkiismerete, amelyben ez a létési alap, ami nem más, mint az igazság, be van véve. Ez ott van, ahol az ember centruma, létengelye van, vagyis ezzel a tengellyel egyért van jelen, el nem választható mádon. Nyakatekerten fogalmazva úgy is mondhatjuk, hogy a létés, az igazság a s az ember személyes centruma vagy tengelye koaxiálisan, egy tengelyt képezve képezhet csak el. Ezt a tengelyt nevezhetjük aztán bázisnak, alapnak, fundamentumnak, centrumnak, lényegnek. Ez az emberben megvan a s ez az, ami az emberi lelkiismeret formájában megnyilvánul, a lelkiismeret hangján szólva, ahogy kissé kárvetkezményben mondani szokás.

Néhány horoszkóptelmezésben, amit ártam, hivatkoztam a lelkiismeretre, olyan helyeken, ahol már nem tudtam egy-egy problémát mág mályebbre visszavezetni. Ilyen helyeken ártam a lelkiismeretűl, hogy a horoszkóptelmezésöt megrendelő ember befele figyelve, elmélyülve, belőm lógatást, invizsgálatot tve próbálja felvenni kárvetkezmény kapcsolatát a lelkiismeretével a s meghallani, valamint megérteni ezt a hangot. Mint tanács elfogadható, azonban tább problémát is magával hoz.

Azt a képesget, azt a metafizikai hatékonyást, ahogy egy ember fel tudja venni a saját lelkiismeretével, a saját isteni lényegével való kárvetkezmény kommunikációját, vezettem el a rendelkezésre álló legjobb lelkiismeretnek. A "erendelésre álló legjobb lelkiismeret" elvöt olyan helyeken alkalmaztam, ahol az illető problémát már nem tudtam tovább visszavezetni. Pöldül, ha dntési problémák volt sz, ahol tább tnyező is megnehezette az egyértelmű dntést, a s az egyes tnyezőket már nem tudtam további mályéigebben értelmezni, jtt a "erendelésre álló legjobb, legtisztább lelkiismeret" való hivatkozás. Persze, ez a legjobb lelkiismeret egyénekt nagyon eltörő lehet. Egy emberöl komoly lelkiismereti problémát jelenthet valami olyan, amely másnál esetleg fel sem merő, mint lelkiismeretbe végés kérdés.

Az ember saját lelkiismerete elhallgatásjára rengeteg hazugságot talál ki - ez egy mászik probléma. Ahhoz, hogy saját lelkiismeretnek kárvetkezményöt elörje, elmélyülésre van szükség. Kitartás elmélyülésre, ami szaturnuszi mávelet. Hiába ávmagában az értelem, vagyis a fny, ha az ember nem alkalmazza kitartán, kárvetkezményesen, ha nem hatol mályre az értelemmel, akkor nem jut el a kárvetkezményhez. Misztikus nyelven szólva, nem hallja meg, hogy mit mond belő mestere. Pszichológiai nyelven, megromlik a kapcsolata a felettes önjével. Vallásosan szólva, eltávolodik az Istentől. Metafizikai nyelven szólva, kifordul saját tengelyéből, leválik alapjáról, eltávolodik az igazságtól úgy, mint a lényegtől, értelemtől a s a "erendelésre álló valóságos valósággt" egyaránt. Akkor meg jhet az erőszak valósa, a kizsákmányolás valósa, a hazugság valósa, a valótlanságok valósa "vagyis a létés (igazság, lényeg, személy, kárvetkezmény) felbomlása.

Tehát, itt ezen a helyen meg kell tegyem azt a pontos-tást a rendelkezésre álló legjobb

lelkiismerettel kapcsolatosan, hogy mindezzel akkor Ács csakis akkor kerÁlhet az ember egytengelybe, Á-gy ahogy Á-rom, egytengelybe, ha erre ÁsszpontosÁ-tottan, kitartÁssal, az ÁletÁbe is bevitt konkrÁt gyakorlatok Által erÁufeszÁ-tÁseket tesz. Ez az elmÁlyÁlÁcs, elmÁlyÁ-tÁcs Ártelme. Ez nagyon is szaturnuszi jelleggel bÁ-rÁ³ mÁvelet, mert hosszÁ°, sok tÁrelmet, kitartÁst kÁvetel meg. Az elmÁyÁlÁcs olyan Ártelemben elmÁlyÁlÁcs, hogy az ember amerre mÁlyÁl, az nem mÁs, mint a sajÁt magÁban hordozott lÁnyegnek, Ártelemlennek, eredetnek, rendeltetÁsnek, igazsÁgnak, erÁunek, centrumnak a felismerÁsi fokozata. MinÁl inkább sikerÁl elmÁlyÁlnie, annÁl magasabb, tisztÁbb az elÁubb soroltak felismerÁsi foka. MinÁl nagyobb a felismerÁsi, vagy megismerÁsi fokozat, vagyis a metafizikai mÁlyÁg, amit az ember meg tud valÁsÁ-tani, akkor elÁrkezik a lelkiismeretÁhezâ€ - de nem Ágy, mint viszony, amelyben van Ám Ács a lelkiismerete, amely belÁm mesterkÁnt, felettes ÁnkÁnt, IstenkÁnt vezet, hanem Ágy, hogy ez a legbelÁm, legmÁlyebb hang, lÁlek Ács ismerete, lÁlek Ács tudÁsa, lÁlek Ács megnyilvÁnulÁsa Ács Ám maga, mint ember, tulajdonkÁppen egyik, nem pedig csupÁn kÁlÁnbÁzÁ viszonyokban jelenlÁvÁm kÁlÁnbÁzÁm lÁtelemek. Itt is egytengelyÁsÁg van, de Ágy, hogy ez nem egy mÁsik tengely, vagyis: lÁteztÁcs, igazsÁg, Ártelem, valÁsÁg, lÁlek, lelkiismeret, tudÁs, lÁtÁs, szemÁly, kÁzÁssÁg, rendeltetÁcs, eredet, erÁm, szabadsÁg, tÁrvÁny, moralitÁs, szÁpsÁg, lÁnyeg mind-mind egy tengelyen vannak, mind egy centrumban, egy bÁzison, egy alapon, mondhatjuk Ágy, ez kÁpezi a Egyetemes LÁteztÁcs alapjÁt, Ács ez az Egyetemes IgasÁg is. Ágy lehetne mÁg tÁbbszÁrÁsen Átvinni egyik szÁt a mÁsikba, a mÁsikat a harmadikba, azonban tudni kell, hogy ez nem egy Ártelmi zÁrlat, egy kÁrben forgÁ³ gondolati sÁma, hanem a lÁteztÁcsnek abbÁl a tulajdonsÁgÁbÁl adÁdik, hogy a lÁteztÁcs ÁthatjÁk egymÁst, sÁt egymÁsbÁl keletkeznek. Ágy a szavak ÁrtelmÁnek is van ÁthatÁsa, egymÁsbÁl valÁ³ keletkezÁse. Gondoljunk arra, hogy ami megfelel az igaznak, az megfelel annak, ami morÁlis, mindez megfelel annak, ami szÁp, ami esztÁtikus, tovÁbbÁ, annak, ami lÁnyeges, ami mÁrvadÁ³, ami ÁrtÁkes s Á-gy tovÁbb. Ez a â€œminden egyâ€ gondolata. Vagy az egyetemes lÁttengely, lÁtalap, ami egy, az egÁcs lÁteztÁcsben Áppolyan egy, mint ahogyan az emberben is egy. Egy Ács egyetemes. Ez az abszolÁt lÁtegtysÁg-alap.

Hogy miÁrt Ács mikÁnt tÁntorodott el az ember ettÁul a lÁtalaptÁl, fordult ki sajÁt tengelyÁbÁul, nem kÁpezi jelen Á-rÁsom tÁrgyÁt. Itt most arrÁl van szÁ³, hogy eltÁvolodott az alaptÁl, a tengelytÁul, lelkiismerettÁul, lÁnyegtÁul, ÁrtelemtÁul Ács ez az oka annak, hogy tudatosan-tudattalanul ÁllandÁan hazudnia kell valamit. A tengelytÁul valÁ³ eltÁrÁcs mÁr egysÁgbomlÁs. A lÁteztÁcs egysÁges Ács centruma, tengelye van. Ha valaki eltÁr a tengelytÁul az egysÁg bomlik meg, de az egysÁgbomlÁs miatt tulajdonkÁppen a lÁteztÁcs maga indul felbomlÁsnak. Az embernek mÁ-g a felszÁ-nen Áppen hogy sejtelve van errÁul, addig a â€œlegmÁlyebb lelkiismeretâ€ (belÁm mester, felettes Ács, isteni Áon) vilÁgosan felfogja azt, hogy az ember lÁte, Ágymond, veszÁlybe kerÁl. Csakhogy a szellemi hangsÁlyt az ÁsszerÁsÁgre fektetÁm ember mÁr sÁket e hangra, mert mÁr nem arra fogÁkony, hogy mit mond ez a belÁm hang, hanem, hogy mit mondanak mÁsok, mit mond a tudomÁny, a vallÁs, mit kÁvetelnek meg egyes Árdekek, kompromisszumok, felÁletes ÁthidalÁsai egy-egy problÁmÁnak stb. Ilyenkor a â€œrendelkezÁsre ÁllÁ³ legjobb lelkiismeretâ€ nem tÁbb, nem mÁlyebb, Ács nem mÁs, mint az egyÁbkÁnt ÁllandÁan alkalmazott spekulÁciÁk, hazugsÁgok, ÁnÁm-tÁsok tovÁbbfolytatÁsa. Az igazi, â€œlegmÁlyebbâ€ lelkiismeret egy olyan alapvetÁmen belevÁsett lÁtalapja az embernek, amelyhez, paradox mÁ³don, csak ÁsszpontosÁ-tott erÁufeszÁ-tÁsek ÁrÁn juthat el az ember. SajÁt lÁnyege megvan, de sajÁt lÁnyegÁhez csak akkor jut el, ha erre megfelelÁm mÁveleteket tesz. A hazugsÁg lÁtfelbontÁ³ hatÁsÁtÁl megszabadul, ha sikerÁl megszabadÁ-tania magÁt a lÁtalapokba befÁszkelt hazugsÁgoktÁl. AmÁ-g ezt nem valÁsÁ-tja meg, addig estleg akkor is hazudik, amikor Áppen szÁndÁkÁban sem Áll hazudni. Monoton automatizmussal futnak benne a neveltÁcs sorÁn felszedett, betÁplÁlt, a valÁsÁg ÁlarcÁt viselÁm hazugsÁgok Ács esetleg mÁr

akkor is hazudik, amikor kérdez, val jban nem is az  rdekl , amire a kérdés vonatkozik.

A tengelybe kerülés a legfontosabb feladat. Ha nincs tengelyébe valaki, akkor egys g llapotban sincs, következésképpen nem a l tez s (személynek, közösségnek, a megnyilv n l sok sokszer s g nek) egységét l jtja, hanem k l l nf le, egymástól elszakított darabokban kezdi felfogni az egészet. Egy tt lni nem tud, mivel a megbontott egys gk p vel nem is igazán fogja fel, hogy mi az, hogy   egy tt . Az   egy tt  neki esetleg azt jelenti, hogy kényszerrel, fogcsikorgatva, de valamilyen magasabb szempontnak fejet hajtva kell k birmi a másik emberrel val  közösséget. Izolált célok és értelmek,  rdekek és igazságok jelentkeznek nála, ami  rt-legalábbis szerinte- kell hazudni. Ha éppen nem g g s, hanem  lszer ny, akkor m zesen-m zasan, amolyan pszichologizálás-vallásosan belátást tesz arra vonatkozóan, hogy a hazudozás csúnya dolog, de sajnos egész életünk, sorsunk olyan, hogy nem tudjuk kikerülni, hogy k zbe-k zbe ne hazudjunk. Ha közölné valaki vele a tényt, hogy tulajdonk ppen az egész l te lassan elt nik a pseudoegzisztenci ba, hogy felmorzsol dik, széttöredezik lényében és lényegében, számára csak költői sz futamokat használó moraliz l snak t nne.

Ez a l r s nem egy olyan emberről szól, aki szélsőséges határértékét testesíti meg a hazugságnak és következményeinek. Ez ma emberiség szintjén aktuális probléma, senki sem vonhatja ki saját magát a probléma terhe alól. A metafizikának éppen az a fő feladata, hogy az embert felébressze hazug b dulat b l és az igazság megismerésére késztesse.

Van néhány olyan egyetemes igazságnak megfelelő létezést bemut  metafizikai modell vagy minta, mint például a Tabula Smaragdina tizenhárom mondata, a Sz nkhja-k rik  antropológiai-aritmológiai egys gk pe, a Kabala hagyománya, de tudni kell, hogy a személyes életre irányuló megigazulási m velet nélkül, az egész csak könyvespolcokon lapuló tudomány-rakt rakk  változik. Vagy, ami még rosszabb, ha az ember túlságosan ismeretelméletileg közelít az ilyen metafizikai információkhoz és az egész egy lexikális-intellektuális-m velts gi jelleget állt, nem pedig a szem ly és élete megigazulási műveletét szolgálja. Megigazul si műveletnek nevezem azt a szellemi műveletet, amikor az ember végre felfogva azt, hogy teles tette magát a hazugság bomlasztó szálaival, minden erőfeszítését arra irányítja, összpontosítja, hogy a legapróbb  letmozzanatot is számításba véve, visszakerüljön saját létezési tengelyébe, alap ll s ba, ahol már nem kell hazudnia. A hazugság kényszerétől megszabadul. Aki nincs létezési tengelyében, mint arról már sz l volt, hazudik, és mivel a hazugságnak van egy olyan tulajdonsága, hogy tov bbk nyszer ti az embert további hazugságokra és amint egyre több és több megnyilv n l sa kerül a hazugság hatása alá, olyan mértékben tűnik el a l t. Az ember megbetegszik, depressziós, rögeszmés, boldogtalan, személytelen és lényegtelen lesz, vagyis útját a megsemmisülés, a széthullás felé veszi. A megigazulás ugyanazt jelenti, mint a tengelybeker l s. Mindez ugyanazt jelenti, mint az, hogy az ember eredete, bel  és végső l nyege isteni. Az olyanféle embertanok, amelyek az embert, mint állat, vagy biológiai gépezet, vagy angyal, vagy egyéb, eleve hazugságok. Az ember mikrotheosz, vagyis isteni lényeket magában hordozó egyetemes l ny és ezt a lényeket nem valamely ideális magasságokban hordozza, hanem itt, a jelenlegi, földi életében is. Aki nem a mikrotheoszb l indul ki, kénytelen az igazságot és egyben a valóságot elferdítő, eltorzító valami m sb l kiindulni, legyen az biológiai gépezet, az állati eredet, Isten teremtménye, stb. Eleve hazugságok. Elég, ha az emberben az a gondolat ver gyökeret, hogy   ennek a nagy hatalmas világnak, társadalomnak egy kis, parányi, kicserélhető, jelentőséggel alig b r  alkatr se, hogy ne azon gondolkodjon, hogy miben is áll az   mikrotheoszi l nye, l nyege, rendeltetése a földi életében.

Az ember, mint  eszoci lis alkatr s -hez hasonló számos sok hazugsággal vagyunk tele. A

tudományoknak az a része, amely az igazi megismerésről levált, valóságos gyökéret termeli a hazugságokat, de a vallások, filozófiai, elméleti metafizikai sem maradnak le a produktivitásban.

Ha az ember végre akarja magán hajtani a megigazulási, tengelybekerülési műveletet, le kell lepleznie egyrészt ezeket a kolosszális konvencionális káthazugságokat, amelyeket a szülői kultúrától, az iskolától vagy iskoláktól kapott, másrészt azonban szembe kell nézzen a saját hazudozási tendenciával. Ez utóbbi vonatkozásban a személetes horoszkóp értelmezése nyújt némi zhetetlen lehetőséget, megigazulási forrást, mert ez tárja fel azokat az egyéni problémákat, amelyekkel kapcsolatosan az ember hajlamos hazudni, nem magát becsapni, és amelyeket akár le is tagad, mint problémákat.

Szám volt arról, hogy alapvetően igazság az, hogy minden egyben, és hogy ebben az egységben a káthazugságok látszólag megnyilvánulások, tehát egymást, általában egymásba, keletkeznek egymásból. Arról is szám kell legyen, hogy ebben a minden egyben alapigazságra az is beletarozik, hogy káthazugságok is vannak az egyes létezők között, és csakis egy létező egységbe, ha megfelelők között meg vannak káthazugságok, illetve egymást. Ilyen értelemben és ugyanakkor az egyetemes igazságnak ebből a szempontjából nézve már nem mindegy, hogy értelemszerűen beszélek-e, vagy a lényegéről, vagy a valósággról, a személyről, vagy a káthazugságról.

Ugyanakkor, azt is figyelembe kell venni, hogy az egyetemes igazság, mint létező, nem tárja ki a sokszerszedséget és fordítva a megnyilvánulások sokszerszedsége nem tárja ki az egyetemes, abszolút alapot. De főleg nem szabad arra káthazugságokra jutni a sokszerszedséget figyelgetve, hogy ha már ilyen sokarcú a létező, akkor bizonyára az igazság is ilyen sokféle, sokarcú.

A sokarcú, sokféle személyt az kapcsolja egybe, hogy tulajdonképpen ugyanazok az egyetemes létezők vannak jelen bennük. Hogy valaki a saját tengelyében van-e vagy sem, mindenkinél ugyanazt jelenti. Nem arról van szám, hogy egyetlen tengely létezik-e vagy sem, hanem arról, hogy egy konkrét emberre nézve a tengelyében lévő állapot csak egyet jelenthet. A szülői horoszkóp azokat a problémákat tárja fel, valamint ezek feloldási lehetőségeit, amelyeken keresztül eljuthat abba az egyetemes állapotba, amit személetes alapjainak, tengelybelevésnek, saját isteni lényegével való azonosulás állapotának nevezhetünk, azaz rhatunk le. Itt megemlíteném az, hogy amíg az emberek szellemi elmélyülés némi káthazugságokat és valóságokat látnak, addig azok, akik elmélyülnek, akik az igazi, a személetes megtett szellemi utat követik, azoknak az igazságra vonatkozó megismerésük lényegében nem káthazugságok. Amikor erről számot adnak, lehet, hogy számhasználatukban valamelyest eltérnek, de az igazságot kifejező lényegben, tartalomban mind ugyanarról beszélnek. Ilyenek a szellemi hagyományok is. Sokféle megkülönböztetésben ugyanabba az alapvetően igazságra avatják be az embert.

Ha sikerül az embernek lepleznie saját hazugságait, akkor elindulhat a megigazulási útján. Az igazi, hiteles, valóságos létezős útján indulhat el, nem a tölvilágon, nem fantasztikusan magas ideológiai szintjén, hanem konkrétan és káthazugságok nélkül személetes letében.